Schovávali jsme se s Tonym zachumlaní do maskáčů v sychravě lezavém ránu za boční stranou starý roubenky, ocumlávali vlastnoručně sbalený čoudy z hrubě řezanýho fajfkovýho tabáku, a uchváceně sledovali přes špičky promáčených smrků neslyšně hřmící záplavu světla prodírajícího se od východu řidnoucími závoji ranní mlhy.

"Bájo, co?" Nechal se slyšet Tony. "Člověk se kouká shora na ty zarostlý kopečky, všady klídek a romantika, a vůbec si neuvědomí, co se tu dělo před pár desetiletíma."

"Myslíš koncem války? Slyšel jsem, že se tu pořádaly nějaký trestný operace." Vyplivl jsem rozjímavě smítko tabáku. "Kde to tu vlastně bylo?"

"Támhle naproti. Jak jsou ty paseky s těmi stromy. Z baráků už nezůstaly ani základy. Němci byli důkladní. Dovezli si prej na likvidaci kerosín a výbušiny."

"Nojo, dole ve vesnici je pomník." Protáhl jsem se. Z mlžných oparů na východě pomalu lezl žlutooranžový jas slunečního kotouče. "Prej jagdkomando. Postříleli u hřbitova pár vesničanů."

"To taky." Tony zamyšleně kývl a vyfoukl k nebi pruh dýmu. "Ale namířeno měli naproti, na ty samoty. Lidi z těch míst nejspíš slyšeli z údolí střelbu, a zkoušeli zdrhnout do kopců. Jagdkomando ale mělo zkušenosti a psy. Dostali je všechny. Některý prej i na týhle stráni." Mávl rukou nad loukou strmě svažující do převalující se šedivé mlhy v údolí.

Stráň byla stále v polostínu, zahalená oparem ranní mlhy zvolna trhané sílícím vánkem a nárazově zahuštované do nepravidelných měnivých tvarů. Po špicích okolních smrků neznatelně stékala zlatá záře. Větrem strhávané kotouče mlhy se převalovaly loukou. Znenadání jsme zpozorněli. Přesouvající se mlžné tvary zhoustly a nabraly obrysy tří běžících postav. Sílící vánek je pomalu hnal napříč strání k tmavé hradbě lesa. Rozpoznal jsem jasně běžící postavu muže v čele, následovanou dvěma menšími postavami se zřetelně ženskými

tvary. Zíral jsem do převalující se mlhy s vyvalenýma očima.

"Do frasa, Tony, vidíš to...." Nemusel jsem se ptát. Tony strnule zíral s otevřenými ústy před sebe.

V tu chvíli se u okraje lesa dole, o pár desítek metrů níž, jakoby náhodou, zformovaly ze zvířené mlhy dva houstnoucí hranaté obrysy, až nepříjemně připomínající postavy dvou ozbrojenců. Jedna z nich natahovala mlžný obrys ruky před sebe. Pak projel loukou náhlý poryv větru. Obrysy běžících postav zakolísaly jako kdyby narazily na napnutý drát a plavným zpomaleným pádem se rozpadly do stran ve vířících chomáčích mlhy. Zírali jsme strnule na mlžnou projekci dávného dramatu a přemýšleli, zda se nám to nezdá.

Strání projel další závan větru. Potrhané mlžné stíny se zakymácely a rozplynuly se v neznatelně klesající žlutavé záři východu slunce.

"Hele, na co to tak tupě čumíte?" Vyčouhlá Martina s palci za opaskem.

"Je potřeba naštípat dříví. A taky byste mohli zajít dolů pro kýbl vody. Neflákejte se." Vyměnili jsme si Tonym rozpačitý pohled a zvedli zadky. Realita člověka nakonec vždycky dostihne.